

langen: haar hoofdje aan haars vaders borst te leggen en dan eens recht uit te rusten.

Dien avond moest zij toch nog wel bij vader komen, meende zij. De vaart scheen haar echter eindeloos. Hoe verder zij kwamen, des te beken-der klonken haar de namen van de aanlegplaatsen in de ooren. Pallanza! Intra! Eindelijk: Ascona! Hier was zij eens met haar ouders naar een kerk-inwijding geweest. Nu was Locarno niet ver meer.

Zou zij ook, zoo vroeg zij zichzelf af, van Locarno eerst naar Minusio gaan en daar naar zuster Beppino of andere bekenden bezoeken? Doch neen, zij wierp deze gedachte aanstonds weder van zich. Dit zou slechts oponthoud zijn, helpen konden deze haar toch niet, en wellicht zouden zij haar terug willen houden van de reis naar haar vader.

Plotseling werd zij door de stem haars buurmans uit haar gepeins opgeschrikt.

»Waarheen gaat eigenlijk de reis beste meid?» vroeg deze haar, terwijl hij een mondvul tabak op den vloer uitspuwde.

Angelina stamelde iets wat de man niet begreep, doch ten laatste gelukte het haar toch, hem het doel harer reis aan het verstand te brengen. Zij trad niet in bijzonderheden, want zij was telkens bevreesd, dat men haar van haar plan zou willen terughouden. De man schudde ook in werkelijkheid het hoofd.

»Maar dat is een gevaarvolle tocht, een kind

als gij zijt, moest niet alleen reizen, de wereld is zoo slecht. En hoe zult gij over den berg, over den St. Gothard komen? Soms te voet, om door een lawine te worden bedolven?» De tranen stonden Angelina in de oogen. Zij riep echter weder haar vastberadenheid te hulp en antwoordde: »Vader is er ook te voet over gegaan.»

»Kind!» zoo luidde het antwoord. »Een man en gij zijn twee, en het is nu winter. Er is echter gelegenheid om met de postkoets te rijden; zoo gij geld hebt, kunt gij daarmede reizen. Tot aan Biasca gaat het spoor en vandaar uit rijdt nog, totdat het gat door den berg klaar is, de post tot aan Flüelen. Kom, wij zijn aan het doel onzer reis, Gode bevolen kind! Gij bezit ten minste moed!»

Hiermede verliet hij de kajuit, en Angelina volgde hem, haar bundeltje met zich dragend op eenigen afstand. De boot maakte juist een draai, om de haven te kunnen bereiken. Tegen de hoogte zag men de witte muren schitteren van het klooster der Madonne del Saffo, dat daar op de kale rots was opgetrokken. Angelina was daar zoo menigmaal des Zondags met hare ouders geweest en had er de schoone schilderijen bewonderd en van het prachtig vergezicht genoten.

»Plaats maken, kleine, vooruit!» aldus werd zij door de barsche stem van den stuurman in haar overpeinzingen gestoord. De boot legde aan.

(Wordt vervolgd.)

„WAARTOE HIJ DEUGDE.”

IN een oud bouwvallig huis in het kleinste straatje der kleine stad, woonde timmerman Knudsen. Hij was verscheidene jaren ziek geweest en langzamerhand geheel verlamd. De linkerhand kon hij nog bewegen, en de oogen keken nog scherp en goed. Een oude bijbel in versleten lederen band lag gewoonlijk

voor hem op zijn deken. In dezen las hij van den morgen tot den avond, zoodat, als hij niet te veel pijn had, hem de tijd niet lang viel. Maar het viel hem toch zwaar, zoo te moeten liggen, zonder te kunnen werken, en een last te zijn voor zijne vrouw. Zij verzekerde hem intuschen steeds, dat hij haar niet tot last was.

»De lieve Heer schenkt Zijn zegen over ons huis

om uwentwil, vader," zeide zij en knikte hem uit de keuken door de open deur vriendelijk toe.

Vrouw Knudsen waschte voor andere menschen, en daar zij het goed deed, ontbrak het haar nooit aan werk, maar het was toch moeilijk zich er door heen te slaan. Zij had slechts één kind, een flinken, aardigen, verstandigen jongen, met bruine oogen en innemend gelaat. Hij was vlijtig en opmerksaam in de school en was later vlijtig en flink op zijn handwerk. Hij wilde ook timmerman worden.

Toen Emile, zoo heette de zoon, twintig jaar oud was, dacht hij er reeds aan een meisje te vragen. De schilder Erickson in de volgende straat, had eene aardige, lieve dochter, Ida geheeten, en deze had hij liefgehad sedert den tijd, dat zij als kinderen achter de doornenhaag verstopperkje speelden; hij geloofde ook wel, dat zij van hem hield. Daarop ging hij bedaard met zijne beste kleeren aan naar den vader van het meisje, en vertelde dezen wat zijn begeerte was. Maar meester Erickson liet hem niet eens uitpraten.

»Laat ons nog een paar jaar wachten, mijn jongen," zeide hij en klopte hem op den schouder; »ik zou eerst wel eens willen zien waarvoor gij deugt," en daarop schoof hij hem bedaard de deur uit.

»Waartoe hij deugde!" — Emile's wangen gloeiden, nu, hij zou den schilder toonen, wat hij kon. Hij zou terdege zijn best doen.

Baas Erickson had het echter zoo bedoeld: hij moest toonen wat er in hem zat, of hij een goed, braaf mensch was; dat begreep Emile echter niet. Hij dacht dat er bedoeld werd, dat hij iets moest verdienen, vooruit komen in de wereld, en daarom werkte hij dubbel vlijtig en bracht meer dan de helft van zijn weekgeld naar de spaarbank. Hij wist wel, dat zijne ouders het krap hadden, de huishuur moest betaald, brandstof gekocht worden, maar daar kon hij geen nota van nemen, het betrof hier zijne eigen toekomst.

Eens vroeg zijne moeder hem haar 10 gulden te leenen, en hij gaf ze haar ook, maar op zulk eene wijze, dat zij het nooit wederdeed en zich haastte, het geld terug te betalen. Zij had wel

een opgewekt, vroolijk gestel, maar het was toch een harde slag voor haar, dat haar eenig kind, deze zoon, voor wien ze zich afgetobd en ingespannen had, zijn hart afkeerde van zijne ouders en het ouderlijk huis.

Emile huurde een kamertje dicht bij de werkplaats. Hij liet zich den kost geven door de menschen, bij wie hij inwoonde, en had op deze wijze meteen geen gelegenheid te zien, wat er in den pot bij moeder tehuis was of niet.

De inhoud van het spaarbankboekje vermeerde, maar altijd zeldzamer zocht hij zijn ouderlijk huis op.

Het verwonderde Emile, dat de schilder hem ernstig aankeek en maar even groette, als zij elkander ontmoetten. Ida vermeed het ook, met hem te spreken. Nu en dan ontmoetten zij elkaar bij het bed van zijn vader, zij stond echter gewoonlijk spoedig op en ging weg, als hij kwam. De donkere blauwe oogen keken vragend, bijna verwijtend in de zijne.

»Nu hoe gaat het je, mijn jongen?" De vader gaf hem de linkerhand, »ga zitten opdat we wat praten kunnen samen."

»Ik heb het erg druk vader, en ik werk van 's morgens vroeg tot 's avonds laat."

De zieke keek hem ernstig aan; het was alsof zijne oogen doordringen wilden tot het diepst zijner ziel. »Niemand leeft alleen bij de veelheid zijner goederen, Emile."

»Het is goed, dat gij u daarmee troosten kunt, vader!" De stem klonk hard en hij ging spoedig weer weg.

Na verloop van twee jaren kocht Emile een stuk grond vlak bij de stad en begon daarop een huis te bouwen. De bouwmaterialen waren goed, en het werk solide; het moest gauw klaar, en een der metselaars, die een paar maal te laat kwam, kreeg zijn afscheid. Emile lachte maar, toen de man zijne vuist balde en zich, vloekend en allerlei bedreigingen uitstootende, verwijderde.

Zijn moeder was tegen het eind van den winter ziek geweest, nu had zij het bed wel weer verlaten, en het ging veel beter, maar met de zaken was het droevig gesteld. Verscheidene menschen

spraken met Emile over de ellende zijner ouders, maar hij had zijn geld noodig voor het nieuwe huis, dat moest eerst klaar zijn, later zou hij aan zijne ouders denken.

Eindelijk was alles kant en klaar; de laatste werklieden waren afbetaald. Wat stond het daar netjes, dat mooie, nieuwe huis met zijn heldere vensterruiten en zijn mooi geverfde deuren! Er omheen was een tuin aangelegd, en achterin stond een mooie werkplaats. Emile kon er niet genoeg naar kijken.

Het was 's avonds laat. Emile zat in zijn gehoord kamertje. Zijne aandoeningen overmeesterden hem. Hij had zijn vurig gewenscht doel bereikt — daaraan viel nu niet meer te twijfelen. Hij kon niet langer blijven tusschen die vier nauwe muren. Hij moest nog eens naar buiten, en van zelf richtten zijne schreden zich naar het nieuwe huis. De maan stond er juist boven en goot haar zilver licht uit over het sierlijke gebouw. »Mijn huis,» dacht hij met trots, en toen ging hij er eens omheen en bekeek het van alle kanten. »Ons huis,» dacht hij op eens, en dat klonk nog veel beter dan »mijn huis.» Het was, alsof Ida aan de deur stond, maar de gedachte aan haar maakte hem niet trotsch, wel week gestemd. Hij stak den sleutel in het slot en trad binnen.

Wat was het eigenaardig stil en plechtig daar binnen!

Hij ging door alle kamers en ook in de keuken. De maneschijn viel op den grond en scheen op de houtspaanders, die nog niet weggeruimd waren. Emile ging aan het venster staan en keek naar buiten. Hoe zouden nu zijne ouders het maken? dacht hij. Vader placht naar de maan te kijken en zich er over te verheugen. Als kind had Emile dikwijls het gordijn op zij geschoven, opdat het maanlicht in de kamer zou kunnen vallen tot bij den zieke. Ja toen! Hij drong met geweld zijne herinneringen terug, ging gauw naar buiten en sloot de deur. Daarop keek hij nog eens naar het mooie, roode gebouw en ging spoedig naar zijn huis.

Emile was moe en viel in een diepen, zwaren

slaap; vóór het aanbreken van den dag werd hij echter gewekt, door het luiden van de brandklok en het alarmgeroep, de brandspuiten vlogen voorbij. Hij kleepte zich ijlings en snelde naar buiten. De vlammen kleurden den hemel rood; een groote menigte snelde vooruit. Het bloed drong naar zijn hart: Waar is de brand?

Weinige minuten later wist hij het: het huis, zijn huis brandde! Het was een ontzettende aanblik; de vlammen lekten aan het gebouw van alle kanten; de ruiten waren reeds gesprongen, en het water der spuiten scheen het vuur nog meer aan te wakkeren. Neen, hij kon dat niet langer aanzien! Nu vielen de schoorsteenen neer en stortten de muren in elkaar.

»Lieve, lieve Emile!» Het was de stem zijner moeder; daar stond zij met haren ouden geruiten sjaal om het hoofd en keek hem aan met liefdevolle, roodgeweende oogen. »Ga met mij naar huis, kind, hier kunt ge toch niets doen.»

Een nieuw gekraak, de vonken regenden op hen neer, hij liet zich lijdelijk meevoeren.

»Verlies den moed niet, mijn jongen,» zeide de vader, »de beproevingen zijn voor ons een bewijs, dat God ons niet vergeten heeft.

Deze woorden mishaagden Emile. »Het beste van de zaak is, dat ik verzekerd ben,» zeide hij kortaf, »maar het valt toch zwaar,» hij onderdrukte een snik.

Spoedig daarop bracht zijne moeder hem een kop warme koffie. »Gij moet er roggebrood bij eten,» zeide zij verontschuldigend, »wij hebben niet anders.»

Hij keek haar in het gelaat, er was geen verwijt op te lezen. Slechts liefde alleen; hij keek zijn vader aan, ook daar liefde. — Ach, hij had het niet verdiend!

Des morgens moest Emile voor het gerecht verschijnen. Niemand wist, hoe de brand ontstaan was, niemand kon de minste aanwijzing doen.

Toen hij weder bij zijne ouders in huis kwam, kwam zijne moeder hem bleek en onrustig te gemoet.

»Ik heb gedacht,» zeide zij, »maar met Gods hulp is het misschien niet zoo, — ik heb mij bedacht, dat gij de slechte gewoonte hebt, uw

sigaar weg te gooien, al brandt deze nog —”
»Wat beteekent dat, moeder?” Hij sprak drif-
tig, »wenschtet gij mij ongelukkig te maken?”

was zijn lievelingsgerecht uit zijne kinderjaren.
Hij had echter geen trek.
Spoedig daarop kwam een politieagent binnen.

HIER GAAT DE HAAS

Had hij een sigaar bij zich gehad? Jawel, hij had deze even buiten de poort aangestoken, toen hij uitging, nu herinnerde hij zich dit.

De tafel stond gedekt, en zijne moeder droeg een schoteltje met gebraden kalfslever op. Het

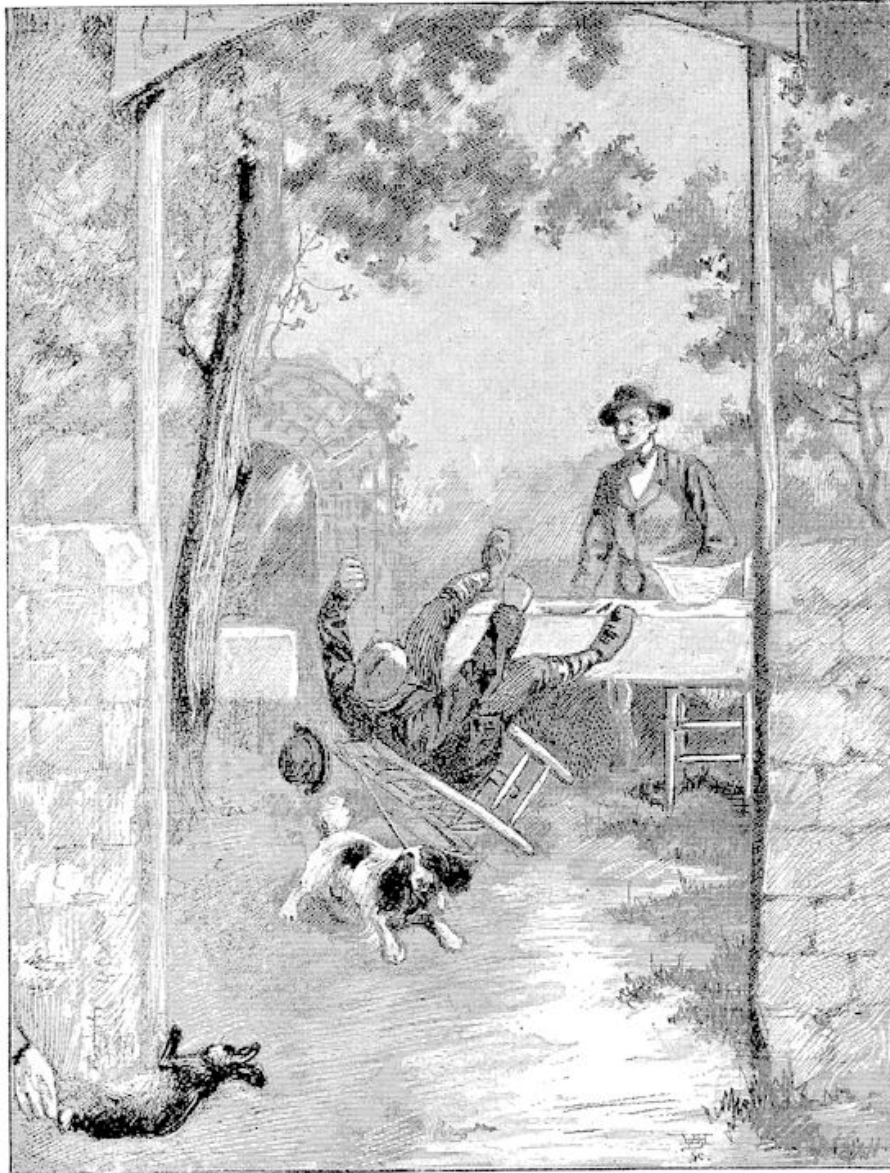
»Wilt ge nog eens meekomen, Knudsen,» zeide hij vergenoegd, »het schijnt, dat we een spoor gevonden hebben.»

»Emile,» vroeg de vader in zijn bed, »kom eens bij mij. Buig uw hoofd tot mij neer, mijn

zoon. Ik wil u een woord van onzen Heer mee op weg geven: »Wat baat het den mensch, zoo hij de geheele wereld wint, en lijdt schade aan

hem de commissaris van politie aanmoedigend toe.

Voor de balie stond de oude metselaar, dien hij ontslagen had, en keek hem boos aan. »Jawel,

EN DAAR DE PAAS.

zijne ziel? [Of wat kan de mensch geven, tot lossing zijner ziel?]

De jonge man antwoordde niets; de gedachten joegen wild rond in zijn brein. —

Toen Emile de gerechtszaal binnentrad, knikte

ik heb het gedaan! Natuurlijk, ik moet het gedaan hebben, niemand anders. Zorg maar, dat ik wegens brandstichting veroordeeld wordt, dan zult ge wel in uw schik zijn!

»Zwijg!» bulderde hem de politieagent toe.